

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

3 sönd efter trett.

”Jesus skapar tro”

1 Kung 8:41-43

Rom 1:16-17

Matt 8:5-13

Ps: 40, 658, 216, 393, 252

Jesus blev förvånad. Det var inte ofta som han blev det. Det är vanligare att andra människor som möter honom blir förvånade över Jesus. Men här var en som förvånade Jesus. Det var en person som bodde och levde mitt ibland israelns folk, ändå var han inte en av dem. Jesus borde därför vara en främling för honom, en bland det ockuperade folket som han var satt att vakta. Det vanliga var nog att man som soldat hade ett högst distanserat eller rent av en föraktfull syn på folket. Men inte denna officer, han hade inga fördomar om Jesus.

Kanske det istället var Jesus lärjungar och de som flockades omkring honom som hade detta mot honom och missbelåtet så på när en hedning tog upp mästartens tid. Så Jesus passar på att ge dem en varning: ”Många ska komma från öster och väster och ligga till bords med Abraham... men rikets barn ska kastas ut.” Det var en varning att man inte bara kunde utgå ifrån att det räckte med att tillhöra rätt sammanhang. Den personliga tron måste också finnas där.

Men vad är då tro? Ibland när man talar om tro så låter det som om det gällde en inre andlig styrka. En särskild förmåga som man kan uppåta om man bara har tillräckligt stark vilja. Eller så kopplar man tro med att hålla vissa dogmer för sanna. Tro som övertygelse om vissa åsikter.

Rubriken för den här söndagen är viktig för att förstå trons natur: Jesus skapar tro. Det vill säga, det är inget som vi åstadkommer själva. Det är Gud som föder tron i våra hjärtan om vi är öppna för detta. Tron är inte vårt verk utan Jesus.

Man kan inte heller gå omkring och tro i största allmänhet. Tron kan inte sväva omkring i ett vakuum, den behöver ett objekt: någon att tro på. Tron är då mitt förhållande, min attityd till denne som jag tror på. Litar jag på honom, har jag förtröstan, ja då har jag också tro.

Den romerske officeren kom till Jesus i ett förtvivlat läge. En älskad tjänare var allvarligt sjuk. Det var detta som drev honom, hans behov av att tjänaren blev frisk och han litade på att Jesus skulle klara detta. Tro är ett behov. Ett behov som driver oss till Kristus.

Vad var det för märkvärdigt med officerens tro? Jo, han insåg att det räckte med Jesus ord för att bota, på samma sätt som det täckte med hans ord till sina underlydande. Hans soldater måste lyda honom, han behövde bara säga ett ord till dem så gjorde de det som han sa. På samma sätt räckte det ju med att Jesus sa ett ord så skulle tjänaren bli frisk, det var detta som han insåg och som gjorde Jesus förvånad.

Ändå så var det ju inte officerens tro som botade. Han kunde personligen inte göra något för att göra tjänarens frisk. Det var helt och hållet Jesus som gjorde detta. Det enda som officeren gjorde var att komma till honom och be om hjälp. Men det är just detta som är tro, att komma

till Jesus, trons upphovsman. Men detta visar också varför tron, trots allt, är avgörande, utan den hade man inte kommit till Jesus.

I vår översättning så beskriver Jesus att han har en stark tro. Ordet för stark skulle också helt enkelt kunna översättas med "sådan". "Inte hos någon i Israel har jag funnit en sådan tro." Det är inte människan som har styrka att tro. Tvärtom så styrker tron människan. Och ju tommare vi är på egen styrka, desto mer utrymme blir det för Guds kraft.

Jesus erbjuder sig att komma hem till honom och bota hans tjänare. Men officeren svarade: "Herre, jag är inte värdig att du kommer in under mitt tak, men säg bara ett ord så blir pojken frisk." Han var hedning och Jesus var jude. Han visste att Jesus egentligen inte fick stiga in i hans hem. Ändå tycktes inte Jesus ha något emot det.

I vår liturgi så är officerens ord djupt förknippad med mässan. Men här är det inte bara officeren som vi identifierar oss med. Framförallt är det med den sjuke tjänaren, det är honom som vi är allihop. Han som inte behövde göra någonting, faktiskt inte ens tro. Det är vi som är i behov av att bli friska, helade av Guds Ord. Innan vi tar emot nattvardens bröd så säger vi. "Herre jag är inte värd att du går in under mitt tak, men säg bara ett ord så blir jag helad". "Säg bara ett ord": Ja, Ordet väntar på oss här framme vid altaret, allt vad vi behöver, svaret på våra behov finns inför oss. Och vi blir helade när Jesus går in under vårt tak, det vill säga när hans kropp införlivas i våra kroppar genom nattvardens bröd. Det är inget som vi är värda, ingen belöning för något vi åstadkommit. Det är därför som vi säger: "jag är inte värd". Det sker av nåd.

Har vi då officerens tro? Alltså den tro som för oss till Jesus, tron som behov. Vad nattvardens bröd och vin innebär kan aldrig analyseras med hjärnan men det kan tas emot i tro. Och när jag säger "tas emot" så menar jag det i dess bokstavigaste betydelse. Vi människor kan inte ta emot något mer fulländat än när vi äter det. Då blir det vi tar emot en del av oss själva, inte bara ett ting som vi äger och som vi kan placera på hyllan. Och det är så Jesus vill bli mottagen.

Den tron som drev officeren till Jesus var född ur behovet för hans tjänare, att han behövde bli helad. Har vi då en tro som är född ur insikt om våra behov att vi behöver bli helade. Då får vi säga som officeren: "Herre, jag är inte värd att du går in under mitt tak, men säg bara ett ord så blir jag helad."